

Köszönöm a Teremtő Istennek a nagycsaládot, és azt, hogy magyar vagyok!

2009. október. 08. 06:39

HunHír.Hu

Perbenyik - A családuink az, amire mindig építenuink kell, történjék bármi is. Akkor is, ha megharagszunk egymásra, akkor is, ha eltávolodunk egymástól és akkor is, ha éppen nem beszélünk, nem találkozzunk, mert a körülmények elszakítanak minket.

A vér, amely csörgedezik bennünk, nem csak hordozza a legfontosabb kapcsolódásainkat, emlékeinket, történetünket, de kötelez is minket, azok megtartására. Családtag a szülő, a testvér, családtag a rokon és nagycsaláduink tagjai mindazok, akik velünk közös anyanyelvet beszélnek. Határon innen és túl, sosem látott, vagy régen hallott, ismert, vagy ismeretlen rokonokkal. És az életben egyszer, ha lehetőség nyílik rá, meg kell látogatni, a segítségére szoruló családtagokat...

Amikor megérkeztünk, a minket váró falu úgy köszöntött minket, mint régen látott, nagyon várt rokonokat. Ez volt a levegőben az este folyamán, a templomban a szentbeszéd alatt, a vendégváró süteményes tálcák mellett az udvaron és az éjszakai bulin is. Sokaktól hallottam, hogy tavalyi megjelenésünk óta, erre a napra készültek, számolták a napokat, hogy mikor ülhetünk le megint egy asztalhoz, mikor érezhetjük újra az elszakíthatatlanság, a számítottok nekünk, és a sokat gondolok rád érzését. Nem tudom, mivel érdemeltük ki, de másodszorra érezhetjük ugyanazt, ott kint, a Felvidéken, túl a mai határon, a nyelvtörvény borzolta hullámok kellős közepén. Ma, 2009-ben az ősz első hónapjában, több mint nyolcvan esztendeje elszakítva egymástól.

Pedig nem volt könnyű az utunk. Mindig az az érzésem, hogy vannak erők, akik gátolnak minket, akadályokat gördítenek elénk, hogy meghátráljunk, feladjuk, ne élhessük át annyiszor az ilyen eseményeket. Most is szép időt mondtak, de szakadt az eső a határig. Sokan áztunk bőrig és sokan, e miatt nem jöttek el. Az indulás előtti napokban csúcsosodott ki a szlovákiai nyelvtörvény okozta balhé, s talán nem alaptalanul tartottunk atrocitástól, ez is biztosan sokakat tartott vissza. Na meg, a válság, ez a csúnya, körülöttünk kevergő nehézség, ami kiszárítja a motor tankját és kiűrti a zsebeket. Ezek ellenére is, a határ innenső oldalán, közel száz motor sorakozott, várva az indulást. Doki azt mondta, nem számított ennyire, én keveslettem. Pedig mindig annyian vagyunk, amennyinek ott kell lennie. Ezt már meg kéne tanulnom egyszer! Szóval szépen összegyűltünk, elindultunk, persze az odakeveredett magyar rendőrök unszolására, akik közölték, hogy rossz helyen állunk. Mint mindig, azt utóbbi időben! Alig indult el a sor, megtettünk tán 5 kilométert, egy kutya az út mellől, nyíl egyenesen befutott a motorunk alá, a sor legelején haladva, nem is tudom, mit gondoljak szándékkal. Elég az hozzá, hogy ő pórul járt. A továbbiakban szépen haladt a menet, hiba, bajság nélkül, gyönyörű, verőfényes napsütésben.

A vendégvárásra igazán nem lehetett idén sem panaszunk, hiszen a fél falu várt minket a templom melletti lelkészlaknál, rengeteg, a házaknál készített süteményekkel, kávéval, itallal. Idén, valahogy jobban lehetett érezni, hogy vigaszt viszünk. A levegőben lévő nyelvtörvényi jelenség, a szemekből jobban előcsalogatta a hála csillogását. Tavaly döbbenet, idén hála és családi szeretet. Összetartozás, a család mindenek felett. Az örvendezést követően a templomban elhangoztak a beszédek, a műsor, közösen énekelt himnusz. Az adományos láda is átadásra került, amiben idén, a viszonylag kis létszám ellenére is közel 800000 forint jött össze, a lassan megvalósuló magyar gyermekotthon és iskola felállítására. 2008.-ban erre jött létre ez az út. Akkor vették vállukra a Felvidéki farkasok a szervezés és lebonyolítás oroszlán részét és teljesítették is vállálásukat, most már másodszor is. A templomi elmélyülést és belső utazást követően, a falu vendégül látott mindenkit egy csoda finom gulyással, a lentebb álló kisiskolában, ahol a mellékhelyiségek mérete és a piszoárok megközelítése nem várt feladat elé állította a könnyülni vágyókat és kitörő nevetést hozott ki mindenkiből. Meleg étel, meleg fogadtatás, családi béke, beszélgetés, beszélgetés mindenfelé. Rég láttalak, adjon Isten, de jó, hogy itt vagytok. Beszélgetés, beszélgetés, baráti ölelések, emberes kézfogások. A kultúrházban és a mellette lévő parkos udvaron sátorok, karzaton hálósákok, kezekben finom borok, hideg sörök, és beszélgetés, csillogó szemek, betévedt könnyes szemű urak. Hajnalig tartott az öröm, barátság, bizakodás és hit hömpölygött a poharak felett, felmelegítve a szíveket és a hideg éjszakát. Boldogok voltunk! Akár mikor néztem is körbe, egymást karolgotó, egymás szemébe néző embereket láttam, mindig mást és mást, s hihetetlen boldogság töltött el, hogy tudtam, ezt most nem az alkohol irányítja. Ilyenek voltunk, vadak és jók...

Másnap a közös reggeli után, aki nem indult még el, vagy a nehéz és szemmel láthatóan hosszúra nyúlt búcsúzkodáson még nem esett át, az a Felvidéki farkasok vezetésével elmotorozhatott a Rákóczi kastélyhoz, tovább szöni álmait, vezérlő fejedelmünk árnyékában.

Mi, Ildivel elindultunk hazafelé, mert az én bobberem a múltkori betegeskedéséből nem gyógyult ki, hiszen ide felé, a szakadó esőben is fél méteres lángot és köhögést produkált néha, majdnem visszafordítva minket is. A benzinünk a kút előtt fogyott ki, s a hazafelé úton is meg kellett pacinkat többször kérnem, hogy bírja még ki hazáig. Kibirta. Kiszuszogósodva, zúgó fejjel és hálás szívvel állítottam le a vasat. Köszönöm neki, hogy hazahozott! Köszönöm vendéglátóinknak, hogy ennyit kaptunk tőlük! Köszönöm a Felvidéki farkasoknak, hogy megteremtették a pillanatot és köszönöm a résztvevőknek, hogy mindent félretéve ott voltak! Köszönöm a Teremtő Istennek a nagycsaládot, és azt, hogy magyar vagyok!!

Bujdosó Janó
a puszta garabonciása
a jó lator